

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

bet ind, var vanskelighederne næppe blevet så store, som de nu er.

Jeg forstår ikke, at man så blankt afviste regeringens forslag i februar, thi jeg tror dog, at alle må erkende, at hvis man ikke vil lade inflationen have frit løb, så bliver man på et eller andet tidspunkt nødt til at gribe ind i indkomstdannelsen, og det var det, man sigtede på ved ikke alene at fastholde priserne, men endda for landbrugsvarer skruer prisen nedad og derigennem gribe ind i dette erhvervs indkomstdannelse, idet man jo ikke alene fik mindre priser, men også måtte bære udbetalingen af de 2½ portioners dyrtidstillægs konsekvenser. Og det samme var tilfældet med byerhvervenes stilling. Jeg synes, man kunne diskutere, om det ene eller det andet indgreb var nok, men en blank afvisning var, synes jeg, forkert. Jeg vil også tro, at ikke mindst familier med børn ved nærmere overvejelse ikke er helt enige med organisationernes afvisning. Jeg tror også, at mange vil synes, at spiritus, tobak og chokolade er ting, som vi må være fælles om at bære den fulde udgift til. Jeg vil iøvrigt gerne sige, at det er min opfattelse, at organisationernes politiske magt er blevet altfor stor her i landet. Det er desværre, synes jeg, således, at en række afgørende spørgsmål faktisk afgøres af organisationernes mænd. Der går nok nogle rigsdagsmænd rundt herinde og konfirmerer de aftaler, som en minister har truffet med en eller anden organisation; men den uafhængige afvejen af den ene interesse mod den anden er mange gange gjort umulig. Organisationernes opgave er jo at varetage medlemmernes interesser og passe på hinanden, altså at den ene organisation ikke tager sig fordele fremfor den anden. Man må imidlertid ikke glemme, at der er mange, mange mennesker her i landet, der ikke har nogen organisation til at tale deres sag. Måske var det på tide, at alle disse — hvis jeg må sige det spøgefuldt — sluttede sig sammen i en organisation til værn mod organisationerne for ikke at blive glemt. I denne forbindelse vil jeg ikke undlade at udtale min glæde over den udtalelse, som Grossistsammenslutningen af 1930s formand, hr. grosserer Otto Friis-Jensen, fremsatte ved åbningen af den internationale messe den 2. marts i

år, nemlig dette — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til at citere —:

„Når man bebrejder politikerne, at de endnu ikke er nået til et positivt resultat, må man samtidig stille sig selv det spørgsmål, om man ikke må lægge en del af skylden for det dårlige resultat hos vore organisationsledere, der næsten alle med een mund har udtalt, at virkningsfulde foranstaltninger var nødvendige, men på samme tid indigneret har protesteret overfor enhver foranstaltning, der kunne ramme deres egen organisations interesser. Hvis der hos disse ledere havde været ærlig vilje til at se, at vi alle må være med til at bære byrderne, så ville arbejdet have været betydeligt lettere for rigsdagen.“

Hvis disse tanker kunne vinde råderum, ville meget sikkert tegne sig lysere fremover for den indbyrdes forståelse, der ikke er altfor stor i øjeblikket. Man fristes f. eks. næsten desværre til at tro, at den vældige samfundsmæssige værdi, som landbrugets to gode høstår har været for landet, er spildt, hvis det skal føre til, at skellet mellem by og land, som efter min opfattelse omtrent var forsvundet, igen skal uddybes ved gensidig mistænkeliggørelse.

Jeg vil i denne forbindelse gerne nævne de „venlige“ — i gåseøjne — bemærkninger, det ærede medlem hr. H. C. Hansen fremsatte om landbrugets offer. Man kan jo altid diskutere, hvem der bringer det mindste offer, og hvem der bringer det største offer, men det er nu ikke alle landbrugere, der svømmer ovenpå, når man tager hensyn til arbejdstidens længde og den for-tjeneste, det store flertal af danske landbrugere kan opnå. Hvis man skulle anvende tariffbetalingen, tror jeg, man udmærket kan være med, uden at man behøver at bøje hovedet overfor andre.

Jeg skal herefter gøre nogle bemærkninger om de enkelte lovforslag, som kan deles i to grupper: den del, som tager sigte på at bekæmpe det voksende valutaunderskud, og de forslag, som har til formål at bekæmpe inflationen. Lad det være sagt straks, at disse forslag ikke efter vor opfattelse er de allerbedste og de mest rationelle — dem forelagde regeringen for partierne den 1. februar —, men da de blev